

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

มีสติรักษาตัวแล้วจิตไม่วุ่น

เมื่อวานนี้ดอลลาร์ได้ ๒๐ ดอลลาร์ ทองคำได้ ๑ บาท ตอนเย็นได้อีก ๔ บาท เป็น ๕ บาท เราอ่านชัดเจนแล้วบัญชีดอลลาร์เราได้ ๓๗,๙๐๐ (ทางกรุงเทพ ๓๙,๐๐๐) เออ เป็น ๗ หมื่นกว่าเวลานี้ที่อยู่ในบัญชียังไม่ได้มอบเข้าคลังหลวง ดอลลาร์ยังงังคิดว่า จะไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านนะ เวลานี้ ๖ ล้านกว่าแล้ว กว่าทองคำจะถึงจุด ดอลลาร์คิดว่า อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านว่างั้นเลยนะ กว่าทองคำจะไปถึงจุดที่หมายของคนไทยทั้ง ประเทศคือ ๑๐ ตัน เวลานี้กำลังก้าวเข้าสู่ทองคำ ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์ก็ขยับตามกันไป

เวลานี้เงินสดนั้นเรารู้สึกจะหนักไปทางทองคำมากขึ้นทุกวัน เพราะฉะนั้นเงินสด นี้จึงจะหมุนเข้าทองคำเรื่อย ๆ ทางนี้เราก็ช่วย ๆ บางที่ทางนี้ก็หนักมาก แต่ตั้งให้เบาให้ ไปหนักทางทองคำ เราจะให้ได้ทองคำ ๑๐ ตัน เงินสดเราอยู่ทางกรุงเทพก็ ๓๙ ล้าน ทางนี้อย่างน้อยก็ ๑๐ ล้าน ต้องเป็น ๔๙ หรือ ๕๐ ล้าน คิดว่าจะไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้าน บัญชีทางโน้นมากกว่าทางนี้ นี่ก็ค่อนข้างจะหมุนเข้าทางทองคำ จิตใจมันจ่ออยู่กับ ทองคำ ๑๐ ตันนี้ เพื่อศักดิ์ศรีของพี่น้องชาวไทยเรา ที่จะให้โลกได้ทราบกันทั่วถึง เช่น เดียวกันกับที่เมืองไทยเราจะจมเมื่อสามสี่ปีมาแล้วนี้ คนต่างประเทศนี้ถ้าเป็นเราเป็นผู้ รับเคราะห์อย่างนั้นแล้ว เรียกว่าหน้าเสียไปหมดเลย เขาจะดูเราด้วยความเมตตาหรือดู ถูกเหยียดหยาม ก็เป็นได้ทั้งสองทางตอนที่มันจะจม

เวลานี้ค่อยฟื้นขึ้นมา ๆ แล้ว จนกระทั่งได้ตั้งเป้าหมายขึ้นเวทีว่าจะให้ได้ทองคำ ๑๐ ตัน แต่ก่อนเรายังไม่เคยออกปากพูดนะ แต่เรื่องคิดนี่คิดเต็มกำลังมาตลอดทุกแง่ ทุกมุม เราค่อนข้างแน่ใจมากขึ้นทุกวันที่ทองคำจะให้ได้ ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์ยังงังก็ ต้องถึง ๑๐ ล้านไม่สงสัย เวลานี้เราไม่ค่อยได้โอนเงินเข้าไว้ในบัญชีโครงการช่วยชาติ เพราะไม่เพียงพอกับการจะโอน คือช่วยทางโน้นทางนี้ ๆ ก็หุดหวิด ๆ หมด อย่างนั้น นะ จึงไม่มีโอกาสที่จะแยกไปเข้าสู่คลังหลวงเพื่อถอนออกมาซื้อทองคำล้วน ๆ เพราะ มองไปทางไหนมันก็จำเป็นรอด้านจะให้อ่างไร ตำแหน่งที่ไหนก็คือเมืองไทยทั้งประเทศ ชมที่ไหนคือเมืองไทยทั้งประเทศ บกพร่องขาดเขินหรือสมบูรณ์ก็คือเมืองไทยทั้ง ประเทศ เราต้องได้ดูรอบอยู่ตลอดเวลา แต่เวลานี้รู้สึกจะหนักทางทองคำมากขึ้นทุกวัน ๆ เพราะฉะนั้นสมบัติที่ไหลเข้ามาจึงต้องจ่อใส่ทองคำ ๆ เงินสดจะหมุนเข้าทองคำ

(ลูกศิษย์จากชลบุรีส่งต้นไม้มาให้ปลูกตั้งนี้ ต้นตะเคียนทอง ยางพารา พยอม มะยมหอม มะค่า ลำดวน กระจ่างงาไทย ตีนเป็ด กระจ่างน กระจ่างเบา ตะแบก มะขามป้อม หว่า จิก กฤษณา พะยุง) อันนี้เราอาจจะแยกไปทางวัดใหม่เลยนะ คือวัดใหม่นี้ยังไม่มี

เลย วัดใหม่ดูว่ายังมีเลย ทางนี้มากขึ้นทุกวัน เรียกว่าเหลือเฟือแล้วว้างเลย เพราะไม้หลายชนิด แต่ละชนิดหลาย ๆ ต้นนะ นี่ก็ปลูกเต็มไปหมดแล้ว จากนั้นก็จะแยกไปทางวัดใหม่ไปปลูก วัดใหม่นี้เป็นวัดดงเช่นเดียวกับนี้ แต่ถูกถากถางปลูกอ้อยเสียหายหมดกลายเป็นโล่งไปหมดเลย เราซื้อที่นั่นมาตั้งวัด ต้นไม้เหล่านี้ยังไม่ขึ้นนะ เราจึงต้องเอาต้นไม้ที่ได้มานี้ไปปลูกซ่อมเข้าไป จะขึ้นรวดเร็ว เพราะเป็นป่าอยู่แล้ว อันนั้นก็ตั้ง ๓๐๐ ไร่ ไม่ใช่เล่น ดูเหมือนจะกว้างกว่าวัดเราอีกด้วยซ้ำไป

เราซื้อเบื้องต้นร้อยกว่าไร่ สร้างวัดใหม่ขึ้นเลย เพราะแถวนี้ไม่มีวัด ประกอบกับทางโน้นเขาก็อยากได้วัด พอมีผู้มาเสนอขายที่ สถานที่เป็นที่เหมาะสมกับการสร้างวัด เราเลยซื้อไว้ทันทีเลย จำได้แต่ ๓ ล้าน จากนั้นก็ซื้อเพิ่มเรื่อย ๆ ออกทีแรก ๓ ล้าน เนื้อที่มันร้อยกว่าไร่หรือไง จากนั้นมาเราก็บำรุงหมดนะ วัดใหม่จึงเรียกว่าเราสร้างให้หมดก็ไม่ผิด กำแพงรอบวัดเราให้หมด ศาลาทั้งหลังเราให้หมด ส่วนใหญ่คือกำแพงวัดและศาลาใหญ่ที่วัดนั้นเราให้หมด สระใหญ่อีกลูกหนึ่ง กว้างทั้งหมดนับตั้งแต่ขอบสระข้างนอกเข้ามา เรียกว่า ๔ ไร่ เราทำสระไว้สำหรับนกเปิดน้ำได้มาอาศัย เวลานั้นก็มีอยู่ประปรายไม่ค่อยขาดแหวะ มีเล็ก ๆ น้อย ๆ บางทีก็หลาย ๆ ร้อย เพราะมันกว้าง นี่เราก็ทำให้ส่วนใหญ่ ส่วนต้นไม้อะไรเราไม่ได้สนใจ เพราะคิดว่าเมื่อเป็นวัดแล้ว แต่ก่อนมันเป็นป่ามันจะขึ้นเป็นป่าตามเดิม เราคิดว่าอย่างนั้น ทีนี้เมื่อได้ไม้มาอย่างนี้พอที่จะเข้าไปปลูกได้ ก็จะสั่งให้ไปปลูกเสีย

เรายังอิจฉาท่านณรงค์อยู่ ถ้าพวกเราพร้อมเพรียงกันตีเกราะประชุมโดยด่วนพากันไปฆ่าท่านณรงค์แล้วเอามาต้มยำเลี้ยงกัน จะพอกินกันไหม ท่านณรงค์ศพเดียวเราเต็มศาลานี้ เพราะเหตุใด ก็ศาลาทั้งหลังมีแต่ไม้ดี ๆ ทั้งนั้น ของเราเป็นท่าอะไร ศาลาทั้งหลังมีแต่ไม้ดี ๆ เขาสั่งมาจากทางเวียงจันทน์ พม่า แล้วเราก็ไปคว่าเอาต้นตะเคียน ๒ ต้นจากบ้านนาแค อยู่ทาง อ.น้ำโสม นั่นเขาก็ถวายที่เป็นวัด เราก็เลยให้พระอยู่นั้น เวลานั้นอยู่นั้น แล้วเราขอไม้ตะเคียนมา ๒ ต้นมาสร้างศาลาหลังนี้ ตะเคียน ๒ ต้นต้นใหญ่ ๆ เสียด้วยไม่ใช่เล่น เอามาหมดเลย เลื่อยด้วยเครื่องจักรเครื่องยนต์เรียบบูรเข้านี้หมด แล้วไม้ประดู่ต้นใหญ่ ๆ เขาถวายข้างวัดมี ก็เอาไปเป็นคานหมดเลย ของดีทั้งนั้น ไม้มาจากเวียงจันทน์ก็ดีทั้งนั้น พวกไม้ตะเคียนล้วน ๆ แล้วบ้านนาแค ตะเคียน ๒ ต้นก็ให้ทั้งหมดเลย

จึงเรียกว่าศาลาหลังนี้ดีเยี่ยมกว่าหลังของเราเป็นไหน ๆ มีแต่ไม้ยอดดี ๆ ไม้เนื้อแข็งทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงไม่โหดไม่ถอย ฆ่าเป็นคู่เคียงกันกับบ้านเวง สงกสิฎฐ์ กับวัดใหม่นี้ ฆ่าต้มยำคงจะพอกินกันมั้ง อันนี้เราสร้างให้หมด วัดใหม่ที่ส่วนใหญ่ ๆ เราให้หมดเลย จากนั้นก็มีแต่ต้นไม้เป็นพุ่มเป็นอะไร เครือเขาเถาวัลย์ปกคลุมมาก ถ้า

ตัดเครือเขาเถาวัลย์ออกแล้วต้นไม้ก็จะขึ้น เวลานี้มันปกคลุมอยู่ ต่อไปมันก็จะขึ้นดง เหมือนกัน ให้เป็นคู่นี้ หากว่ามีคนมากจะไปพักที่ศาลาวัดใหม่ก็ได้ เพราะจากนี้ไป นั้นไม่ไกลนัก ๗-๘ นาทีก็ถึงแล้ว เวลาว่างเราก็ไปนอนอยู่ที่นั่นกลางวิากลางวัน

การปลูกต้นไม้ก็ได้ระวังนะ คือเราหวังผลทางสร้างวัดสร้างธรรมในหัวใจของ พระเป็นส่วนมากกว่าสิ่งปลื้กย่อยเหล่านี้ ที่เพียงเป็นเครื่องประดับให้ได้อยู่อาศัยสงบ ร่มเย็นในการภาวนา ถ้ามีต้นไม้เป็นดอกเป็นผลขึ้นมา มาก ๆ แล้วจะกลายเป็นสถานที่ กังวลุ่นวาย กลายเป็นตลาดผลไม้ไปหมดในวัดหนึ่ง ๆ จะเสียตรงนี้ เราคิดเรียบบร้อย แล้ว เพราะฉะนั้นจึงแบ่งปลูก ต้นไม้ที่มีดอกมีผลเพียงเล็กน้อย แล้วแยกไปที่อื่นไม่ให้มี มากจะเสียวัด

เพราะวัดเรานี้ไม่มีคำว่าซื้อขาย มีมากมีน้อยจะแจกทานไปหมด การ แจกทานเราไม่ว่า แต่ความวุ่นวายจะทำให้วัดให้พระให้เณรเสียนี้มันเสียมากนะ เราจึง คิดแง่นี้ จึงไม่ปลูกต้นไม้ที่เป็นดอกเป็นผลมาก เพียงว่ามีไว้อย่างนั้น เพื่อสัตว์เพื่อคน อาศัยบ้างเล็กน้อย ไม่ถึงกับสร้างความวุ่นวายขึ้นมา ถ้ามีมากสร้างจริง ๆ ก็เราไม่มีการ ซื้อการขาย ใครต้องการก็มาเอา ๆ มันก็ขี้ขี้ ๆ ทั้งวันใช้ไหม นั่นเสียตรงนั้น เสียไป หมด ขี้ขี้ไม่ขี้ขี้มันจะขี้ขี้เข้าไปทุกแห่งทุกหน ได้คิดไว้หมดเรื่องเหล่านี้

ข้างนอกนี่ละที่จะปลูกต่อไป อันนี้มันก็มีของมันอยู่แล้วไม่มีปัญหาอะไร ต้นไม้ เช่น มะไฟ หรือหมากแฉะอะไรเหล่านี้ ถ้ามีปุ๋ยอยู่ข้างล่างแล้วผลของมันจะหวาน ที่มัน ไม่หวานเดี๋ยวนี้ก็คือปุ๋ยไม่มี มันไม่ค่อยมีปุ๋ย เพียงทรงต้นทรงลำ ออกดอกผลก็อย่าง นั้นแหละ เนื้อบาง ๆ เมล็ดเท่าหัวช้าง เนื้อเท่าหัวแมลงวันเท่านั้น เพราะอาหารมันไม่มี เวลาเขาเอาปุ๋ยเอาอะไรมานี้ก็บอกให้สาดกระจายทั่วไป ยิ่งเฉพาะต้นไม้ที่เป็นดอกเป็น ผลนั้นมีมากเท่าไรยิ่งดี พวกสัตว์ได้อาศัย

สัตว์เขาก็แผนสูงเหมือนเรานั้นแหละ ถ้าต้นไม้ต้นไหนไม่หวานเขาไม่กินนะ ต้น ไหนหวานเดินผ่านไปทางใต้ร่มไม้ก็รู้ เปลือกมันกองเต็มแสดงว่านี่หวาน ถ้าเปลือกไม่มี ถึงผลไม่เต็มต้นมันก็ไม่หวาน พวกนี้ล้นมันเหมือนกับล้นเรา อยู่ข้าง ๆ ทางจงกรม เรา ต้นมะไฟมีเยอะนะ มันก็กินเป็นบางต้น บางต้นมีแต่เนาไปเฉย ๆ มันไม่ไปกินคือ มันไม่หวานนะ ลูกของมันใหญ่แต่มันไม่หวานมันก็ไม่กิน เดี่ยวนี้ยังเต็มอยู่ข้าง ๆ มันก็ ึ่งอยู่อย่างนั้นแหละ พวกสัตว์ไม่กิน แต่ต้นหัวจงกรมจนหมดมันกิน

ข้างในนี้สัตว์ก็พลิกพิลัน เวลานี้ใครปล่อยกระต่ายออกมาหนักหนาพลิกพิลัน พวกข้างในครัว ปล่อยออกมาเพ่นพ่านเต็มวัดเดี๋ยวนี้ อยู่ในครัวมันหมดที่ขังแล้วเหอ มันถึงพลิกพิลัน ไปที่ไหนมีแต่กระต่ายเต็มไปหมดนะ ที่บริเวณนี้ก็ต้องได้ไล่เรื่อย ออก มานี้หมาไล่กัด จึงต้องระวังไม่ให้มันออกมา ให้มันอยู่ข้างในแล้วก็เพ่นพ่าน ๆ เต็มไป

หมดเลย กระจอกก็พอกระจอก กระจ่ายก็พอกระจ่าย กระจอกก็ขึ้นอยู่ข้างบนกุฏิของเรา มันเอากุฏิเราเป็นบ้านมันกระจอกนะ อ้าว เป็นอย่างจริงจัง ๆ นะ มันไม่สนใจกับเรา ยัวะเยี้ย ๆ ขึ้นลง สูจะไปไหน พุดเท่านั้นแหละ เขาก็เฉย เขามาก็ขึ้นของเขา ลงก็ลง นอนอยู่บนกุฏิเป็นประจำนะ เราก็อไม่สนใจกับเขา เขาก็เลยไม่สนใจกับเรา ต่างคนต่างอยู่

มันมากขนาดนั้นสัตว์เวลานี้ยัวะเยี้ย ๆ กระจแตก่าลึงเยอะ เมื่อวานนี้เข้าไป โอ๊ย เจอกระจแตก่าเยอะนะเมื่อวานนี้ เราชื่นใจนะ เราไปหาส่องดู ยัวะเยี้ย ๆ กระจแตก่า เยอะ มันคงเป็นฟ้าขาวดาวกระจ่างท่า มันจึงออกมาเที่ยว ยัวะเยี้ย ๆ เต็มไปหมด ถ้าวันไหนฝนตกฟ้าลงกระจแตก่าไม่ค่อยเห็นนะ แต่เมื่อวานนี้เต็มไปหมด ทุกแห่งเลยตั้งแต่ก้าวไปนี่ มันเต็มอยู่นี่ ต้นตะเคียนนี่ ออกไปเที่ยวเดินลัดเลาะไป เที่ยวดูไป กระจแตก่ามากเมื่อวานมันออก เราชุ่มเย็นนะ เราดีใจ เราเห็นสัตว์ สงสารสัตว์ เราดูนี่ดูด้วยความสงสาร ยัวะเยี้ย ๆ กระจ่ายไม่ต้องบอก เต็มไปหมดเลยกระจ่าย ไปที่ไหนทั้งตัวเล็กตัวใหญ่เต็มไปหมด มันอาศัยกินกับพระ เลยไม่รู้จักกลัวคน เพราะทางนั้นเลี้ยงมันไว้ ปล่อยจากนั้นมามันก็มาทางนี้ มันก็มายัวะเยี้ย มันไม่สนใจกับพระ เพราะทางนั้นเลี้ยงไว้ มันออกมาก็ออกมาที่เดียวกัน ก็ไม่ทราบจะให้มันกลัวหอะไร มันกลัวตั้งแต่ว่าจะไม่มีอาหารให้มันกินเท่านั้นแหละ ที่มันกลัวนะ

นี่ละเราดูซิ ธรรมอยู่ที่ตรงไหนนั่นละความเย็นอยู่ที่ตรงนั้น แมแต่ในวัดนี้ สัตว์นี้เย็นไปหมด ไม่รู้จักกลัวพระ ไม่ว่าจะไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด กระจ่ายยัวะเยี้ย ๆ เต็มไปที่ไหนก็แบบเดียวกัน เฉยกับเราไม่สนใจ มันมีทั่วไปเดี๋ยวนี้กระจ่าย แต่ก่อนมีเป็นที่ ๆ พระท่านเลี้ยงไว้เอาอาหารให้มันกิน มันจึงอยู่เป็นที่ ๆ เดียวนี้ทั่วไปหมดแล้วนะ ที่อยู่ที่นั่นก็มี ที่อื่นก็มี เวลานี้เต็มไปหมด พระอยู่ที่ไหนเย็น ยิ่งเวลาท่านไปอยู่ในป่าแล้วเห็นได้ชัดนะ พวกสัตว์ป่า ธรรมฐานนี่ละเป็นผู้รู้นิสัยของสัตว์ป่าได้ดี ไปอยู่ที่ไหนพวกสัตว์ป่าจะมา ปาดงลึกขนาดไหนก็ตาม สัตว์เต็มอยู่นี่จะมานะ พอพระไปอยู่ที่นั่นมันจะค่อยเข้ามาแอบ ๆ เข้ามาใกล้ ๆ แถวพระอยู่นั้นแหละ คือออกไปข้างนอกเขาฆ่ามัน ถ้าเวลามันเข้ามาอยู่ในวัดนี้แล้วในบริเวณพระที่อยู่ เขาก็ไม่กล้าเข้ามา คนเราก็ต้องละอาย บาบ้างละซิ เคารพครูบาอาจารย์ จะมาทำความชั่วช้าลามกให้เห็นต่อหน้าตาดูไม่ได้นะ สลดสังเวช ว่างั้นเถอะ สัตว์มันก็มาอาศัย

ไปอยู่ที่ไหนเหมือนกัน พระกรรมฐานไปอยู่กับสัตว์นี้เข้ากันได้ดี มันรู้เรื่องรู้ราวนะ สัตว์เหล่านี้เคยบวชเป็นพระมานานแล้วนะ เปลี่ยนภาพเปลี่ยนชาติมา ชาติเดิมที่เคยบวชเป็นพระคุ้นกันกับผ้าเหลืองเป็นภาพที่สนิทใจของเขา เขาถึงแอบเข้ามา ๆ อยู่อย่างงั้น พระกรรมฐานไปอยู่ที่ไหนจึงสนิทกับสัตว์ได้มากกว่าที่อื่น ๆ พระอื่นไม่รู้ว่าสัตว์กับคนกับพระเป็นยังไง แต่พระกรรมฐานรู้ได้ดี อยู่ที่ไหนเต็มแหละสัตว์ คิดดูตั้งแต่วัด

หนองผือแต่ก่อน โอ๊ย เต็มนะ ที่นี้เวลาครูบาอาจารย์จากไปแล้วพระเณรก็มีน้อย สัตว์ออกไปก็ถูกเขาฆ่า เวลานี้ไม่มีเหลือแหละ แล้วยังเป็นไร่เป็นสวนไปหมด ที่ป่ารก ๆ แต่ก่อน เดี่ยวนี้ไม่มีป่าแล้ว หมดเลยนะ

ป่าที่ไปเดินจงกรมอยู่ลึก ๆ แต่ก่อน หมด เป็นสวนเขาหมดแล้ว มันเลยนอกเขตวัดไปก็มี เพราะไปทำที่ไหนอยู่ได้หมดนะ ในป่ามันกว้างขวาง จากวัดป่าหนองผือไปถึงบ้านนาในมีแต่ตงทั้งนั้น พระท่านทำทางจงกรมอยู่ทุกแห่ง ที่นี้สัตว์มันก็หลบซ่อนอยู่ตามพระอยู่ องค์หนึ่งพักอยู่ที่นั่น องค์หนึ่งอยู่ที่นี่ องค์หนึ่งเดินจงกรมภาวนาที่นั่นที่นี้ สัตว์มันก็แทรกเข้ามาอยู่ตามพระ ที่นี้เขาก็ไม่กล้าเข้ามาเพราะพระอยู่ที่นี่ สัตว์มันก็ได้เฟ้นฟ่าน ๆ เข้ามาในกลางวัดก็มี กลางวัดหนองผือโล่ง ๆ กลางคืนเขาออกมา คือเขาไม่กลัว หมูตัวใหญ่ ๆ สูงเป็นเมตรก็มีหมู มันตัวใหญ่

ความชุ่มเย็นของสัตว์ออกจากธรรม ธรรมอาศัยพระเป็นภาคพื้น พระมีธรรม พระเสาะแสวงหาธรรมแล้วสัตว์ก็มาอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขได้ทั่วถึงกัน นี่เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาหรือธรรมจึงเป็นความจำเป็นในท่ามกลางแห่งโลกที่เดือดร้อนวุ่นวายไปด้วยไฟด้วยไฟคือกิเลสตัณหาประเภทต่าง ๆ เผาหัวใจสัตว์โลกอยู่ทุกหย่อมหญ้า หาที่ปลงที่วางไม่ได้ ท่านทั้งหลายอย่าเพลินเป็นบ้าก้นนักหนานะ ให้ฟังเสียงธรรมบ้าง ธรรมท่านรู้จริง ๆ ท่านไม่ได้มาหลอกหลวงโลก พระพุทธเจ้าพระสาวกองค์เชี่ยวชาญเห็นหมดเรื่องราวของสัตว์

จิตวิญญานอยู่บนฟ้าอากาศเต็มไปหมด เราเห็นได้ที่ไหน เห็นแต่คนมันบินมาบนฟ้าเท่านั้น แต่จิตวิญญานของสัตว์ที่เต็มยั่วเยี้ย ๆ อยู่ทั้งในน้ำบนบกมีทั่วไปหมด จิตวิญญานไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค กรรมพาไปไหนไปไหนได้หมด เกิดได้หมดทั้งนั้น เสาะแสวงหาเรื่องบาปเรื่องบุญนี้มันมีอยู่กับใจ บังคับให้ไปเกิดได้หมด เพราะฉะนั้นจึงอย่าพากันกล้าหาญ ไม่มีอะไรจะเป็นอุปสรรคต่อกรรมดีกรรมชั่วได้ กรรมดีกรรมชั่วนี้ใส่เข้าไปได้หมดเลย

ที่ท่านว่าไม่มีอำนาจใดเห็นอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วไปได้ คือครอบโลกธาตุ ใครจะพูดขนาดไหนก็มีแต่กิเลสหลอกมาให้พูด แล้วก็ไปทำลายตัวเองผู้พูดนั้นแหละ อย่างนี้ทั่วไปหมด เพราะกิเลสนี้กล่อมสัตว์โลกกล่อมได้เก่งมากทีเดียว ไม่ได้มีเครื่องเทียบเคียงวัดดวงกันแล้วจะไม่รู้ กลอุบายของกิเลสที่มันแทรกอยู่ในจิต

จิตดวงเดียวนี้มีทั้งธรรมมีทั้งกิเลสมันอยู่ด้วยกัน แต่สัตว์มากต่อมาก มีแต่กิเลสเป็นเจ้าอำนาจอยู่ในหัวใจธรรมไม่ค่อยแทรกออกมาได้ เพราะฉะนั้นกิริยาของกิเลสจึงแสดงออกมาเป็นไฟเป็นไฟทั่วโลกดินแดน สัตว์โลกมองกันก็จะมองตามรูปร่าง สถานที่อยู่อาศัย สมบัติเงินทองข้าวของ สถานที่ที่อยู่โอ้อ่า พุฬายศถาบรรดาศักดิ์จัดเมฆจด

ฟ้า เหล่านี้เราอย่าเข้าใจว่ากิเลสมันกลัวนะ นี่คือบ้อยหรือเหยื่อล่อของกิเลส กิเลสอยู่บนนั้นอีก เอาอันนี้หลอกโลกให้เป็นบ้ายู่เวลานี้ ว่าใหญ่ว่าโตอะไร ใหญ่แต่ชื่อใหญ่แต่ลม หัวใจกิเลสเหยียบหัวมันอยู่นั้นจะเอาอะไรมาใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะเอาความสุขมาจากไหน เมื่อกิเลสเหยียบหัวใจมันอยู่ ต้องเป็นทุกข์ด้วยกันนั้นแหละ นอกจากธรรม

ผู้มีธรรมนี้ไม่ว่าคนทุกข์คนมีคนจน ถ้าธรรมมีในใจจะมีที่หลบซ่อนนะ สัตว์โลกสิ่งเหล่านั้นเราอาศัยได้ช่วงกาลเวลาเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนมากมักจะทำให้ผิดหวัง คือระมัดระวังเข้มงวดกวดขัน เพื่อการอารักขาไม่จันทหายไปอีกต่อหน้าต่อตา แต่ส่วนคุณงามความดีไม่ได้ระมัดระวังว่าจะหายไปไหน ขอเจ้าของได้ปฏิบัติบำเพ็ญ รักษาตัวเรานี้เป็นอันว่ารักษารธรรมไปด้วยกัน อยู่ที่ไหนผาสุกร่มเย็น นี่ละที่ว่าธรรมถูกกิเลสปิดหมดเวลานี้ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวัน กิเลสนี้หนาแน่นขึ้นในโลกทุกวัน ๆ ไม่มีวันเบาบาง นับวันจะหนาแน่นขึ้นทุกวัน แล้วธรรมะก็นับวันที่จะยุบยอบลงไป จนกระทั่งมองไม่เห็น ผู้ปฏิบัติอรรถธรรมเลยกลายเป็นผู้กระดากอายุไปหมด นิสัยวาสนาอาภัพ ไปปฏิบัติธรรมถูกโลกเขาพูดถากพูดถางเยาะเย้ยต่าง ๆ นานา กับผู้ปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้นนะ

นี่ละกิเลสเวลามีอำนาจมาก มันแผ่ฤทธิ์แผ่อำนาจ คนมีกิเลสหนา ๆ มีจำนวนมากแผ่อำนาจได้มาก แล้วดูถูกเหยียดหยามคนทำความดีงามทั้งหลายที่จะไปสู่สถานที่ที่ดีดีที่สมหวังนั้น ถูกดูถูกเหยียดหยามแล้วคนเรานั้นก็ท้อใจอ่อนใจ อิดหนาระอาใจ และละลายเขา จะไปวัดไปวาอย่างนี้ก็ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ไป ต่อไปเป็นนะ ฟังให้ดีถ้าว่าหลงตาหาเรื่องมาโกหกพี่น้องทั้งหลาย มันเริ่มเป็นไปแล้วเวลานี้ ผู้ปฏิบัติดีก็ถูกดูถูกเหยียดหยามแล้วเวลานี้ แต่ผู้ปฏิบัติชั่วโกโรโกโส เป็นนักเลงโต เอาไฟเผาทั้งประเทศ เช่นอย่างประเทศไทยเรานี่ กลายเป็นคนมีหน้ามีตาสง่าราศีไปแล้วเวลานี้นะ

เพราะฉะนั้นโลกถึงได้ร้อน คนดีจึงหาได้ยาก พอหาเข้าไปถูกเขาตีเท่านั้นตอนเท่านั้น ก็คือกิเลสนั้นแหละตี หรือมีการยุแหย่ทางนั้นมีการถากถางทางนี้ ถูกเหยียดหยันแบบต่าง ๆ กัน ผู้ที่ไปเมื่อยังมีแก่ใจที่จะไปทำความดีอยู่ ก็ต้องไปแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ ไป จะไปแบบออกหน้าออกตาเหมือนกิเลสมันทำตัวมันโอ้อ่า ออกหน้าออกตาโลกทั้งหลายนี้ไม่ได้นะ จะเป็นการหลบ ๆ ซ่อน ๆ ทั้งนั้นนะ เวลานี้เรายังดีนะ ผู้ปฏิบัติธรรมยังไปวัดไปวา ได้ประพฤติปฏิบัติสถานทีนั้นที่นี้ได้ แม้จะถูกดูถูกเหยียดหยามก็ยังไม่มากนัก เรื่องดูถูกไม่สงสัย กิเลสไม่เคยยอมกับธรรม ไม่เคยอ่อนน้อมต่อธรรม มีแต่สู้กันตลอด ความดีต้องได้รับกับความชั่วในบุคคลคนหนึ่งนะ ที่นี้คนดีกับคนชั่ว คนชั่วมีมากขนาดไหนก็ประหนึ่งว่าได้รับกันอยู่นั้นแหละ เราก็ต้องฝืนไป

เราอยากทำความดีของเรา เขาทำอะไรก็เป็นเรื่องของเขา ชั่วเป็นเรื่องของเขา เมื่อมากระทบใจเราแล้วก็อ่อนใจคนเรา แต่ให้สู้ให้ฝืนนะ ไม่อย่างนั้นไม่ได้ โลกอันนี้หนาขึ้นทุกวัน ๆ ศาสนาล่วงไปสองพันห้าร้อยกว่าปี แหม ชัดเจนมากทีเดียว สองพันห้าร้อยกว่าปี นับวันหนาขึ้นละกิเลส พอศาสนานี้หมดก็คือหัวใจของสัตว์โลกหมดจากศีลจากธรรม ไม่มีมายายเลย สร้างแต่ความหน้าด้าน นั่นละที่นี้ความเป็นพินเป็นไฟจะขึ้นตรงนั้นละ ขึ้นเพราะอำนาจของกิเลสไม่ได้ขึ้นเพราะอำนาจของธรรม ถ้ามีธรรมเป็นน้ำดับไฟอยู่บ้างก็ไม่รุนแรงสำหรับไฟนะ ถ้าไม่มีน้ำดับไฟมีแต่เชื้อไฟนี้ โอ้ย.เผาแหลกหมดเลย ก็มีแต่คนชั่ว ๆ กิริยาแสดงออกเป็นเชื้อไฟทั้งนั้นเผาตัวเองเผาโลก ร้อนไปตาม ๆ กันหมด เวลานี้ยังพอดิบพอดีอยู่

เช่นสมัยปัจจุบันนี้ พระปริยัติก็มี พระกรรมฐานก็มี ผู้ปฏิบัติดีก็มีผู้ปฏิบัติชั่วก็มี ในวงของพระ ยังพอดัดพอลือกได้อยู่ มันไม่เลอะเทอะไปด้วยกัน เป็นส่วมเป็นถ่านไปด้วยกันเสียทั้งหมด ยังนับว่าดีนะ เวลานี้ยังอยู่ในขั้นดี แล้วคนชั่วคนดีก็ยังสับปนกันอยู่เวลานี้ ไม่มีแต่คนชั่วอย่างเดียวคนดียังมี มันก็มีที่คัดค้านต้านทานอยู่ตามสายตาศรียามารยาทอยู่โดยดีแหละ คนดีเขาทำยังไง ๆ คนชั่วทำยังไง ๆ ก็พอเทียบเคียงกันพอที่จะคัดเลือกได้ ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอมาตลอด ไม่มีสองแต่ไหนแต่ไรมา กิเลสมันก็เก่งในทางเป็นข้าศึกกับธรรมตลอดมาเช่นเดียวกันไม่อ่อนข้อนะกิเลส ทางคำว่าย่อมนั้นไม่มี มีแต่หนักแน่นขึ้นเรื่อย ๆ อยู่ในหัวใจ ดูหัวใจเจ้าของซี

ถ้าหัวใจเจ้าของมันแข็งทางด้านอรรถธรรมขึ้นเรื่อย ๆ เราดูความอุตสาหัพยายาม ศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใส แล้วดูความพากความเพียรของเรา ตลอดถึงความสงบร่มเย็นของจิตที่ได้รับจากการบำเพ็ญเพียร มันมีมากขึ้นก็แสดงให้เห็นว่าธรรมเราในหัวใจเรามีมาก นั่น กิเลสก็ค่อยหมอบ ไม่ค่อยติดตั้นนัก ถ้าธรรมในหัวใจไม่มีกำลังกิเลสเหยียบเอา ๆ เดี๋ยวจกรรมก็โซซัดโซเซ เตะซวกเตะหนามไปอย่างนั้นแหละ เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่มีสติ เดี๋ยวโซเซ ๆ ไปอย่างนั้น นี่คือธรรมไม่มีในใจ ไปเดินจกรรมก็ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าธรรมมีในใจอิริยาบถทั้งสี่มีสติรอบตัว นี่ละความเพียรแท้ที่อยู่ที่สตินะ ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ ไม่ได้อยู่กับความเคลือบไหวไปมาเดินจกรรมกลับไปกลับมาเท่านั้น อันนั้นเป็นกิริยาอันหนึ่งที่แฝงกันกับสตินี้ไป

สติต้องมีตลอด ถ้าลงสติมีรักษาตัวแล้ววันนั้นไม่ค่อยวุ่นวายนะจิตใจคนเรา นักปฏิบัติไม่ค่อยวุ่น ถ้าลงสตินี้บิบบังคับจิตใจมาก ๆ แล้ว ใจไม่ออกเพ่นพ่านไปหาความชั่วช้ำลามก ซึ่งเป็นพินเป็นไฟมาเผาไหม้ตัวเอง ใจก็เย็นวันนั้น ถ้าบังคับสติไม่ได้เลอะเทอะนะ ไม่ดี นี่ในขั้นที่เราจะเอากันอย่างหนัก กิเลสก็หนัก ธรรมะถึงไม่มีมากก็ เอา สู้

มันก็ต้องเจ็บต้องปวด ต้องได้รับความลำบากทรมาน เมื่อสู้ไปไม่หยุดไม่ถอยธรรมก็แก้
กล้าสามารถขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะได้รับการบำรุงรักษาเสมอ ธรรมก็มีความแก่กล้า วันนี้
จิตเป็นอย่างนี้ ถ้าจะลั่นกว่านี้ไม่ได้นะ มันตั้งเป้าไว้แล้วนะที่จะต่อสู้กัน วันนี้ทำความ
เพียรแพ้ตัวเอง ถ้าแพ้ตัวเองวันนั้นชดกันใหม่แก่กันใหม่อยู่อย่างนั้น คือความเพียรของ
เราแพ้ตัวเองก็ได้ แพ้กิเลสอยู่ในหัวใจของเราวันนี้แหละ

ถ้าสติไม่มีจิตก็เพ่นพ่าน ทำใจให้มีความสงบมันไม่ยอมสงบให้ นั่นเรียกว่า แพ้
ตัวเอง นั่งภาวนาก็ชั่วโง่งไม่ได้เรื่องได้ราว คิดเมื่อไรมีแต่เรื่องความวุ่นวายอยู่ในสถาน
ที่นิ่งภาวนาซึ่งเป็นสถานที่อบรมธรรมนั้นแหละ มันกลายเป็นที่สั่งสมไฟขึ้นมาแล้วเผา
เจ้าของ นี่แพ้ตัวเอง ถ้าแพ้อย่างนั้นแก้ไขใหม่ อย่างนั้นจึงเรียกว่าเป็นนักปฏิบัติ วันนี้จิต
เป็นอย่างนี้ เอา ที่นี้ต่อไปนี้จะทำอย่างนี้ นั่น บังคับเข้าไปหนักเข้าไป จนกระทั่งได้รับ
ความภูมิใจ เออ ชนะกิเลสพักนี้แล้ว ถึงพักหน้าแพ้ มันมีแพ้มีชนะเรื่อยไปนั่นแหละ แต่
ความชนะมันก็มีด้วยกันไป ต่อไปก็แข็งแกร่งขึ้นมา ๆ

ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เวลาธรรมะได้แข็งแกร่งแล้วกิเลสมาผ่าน
ไม่ได้นะ ฟังซิ เราเคยคาดเคยคิดเมื่อไรว่ากิเลสจะมาผ่านไม่ได้ ถูกธรรมฟาดขาดสะบั้น
ไปเลย นี่แหละธรรมแก่กล้า สติก็แก่กล้าปัญญาก็รวดเร็ว ทุกอย่างรวดเร็วตามกันหมด
กิเลสก็หมดบลง ๆ ฟินกันขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นี่เรียกว่าปัญญาธรรม สติธรรมมีกำลัง
ความพากเพียรหนุนกันไป เป็นของมีกำลังด้วยกันหมด แล้ววันหนึ่ง ๆ ก็มีแต่ความ
เบิกกว้างของจิตใจที่จะให้หลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับลำดับเท่านั้น

อยู่ที่ไหนก็สบายที่นี้ ต้นไม้ชายคาที่ไหนสบายทั้งหมด ไม่ได้ไปคิดแหละเรื่องดิน
ฟ้าอากาศกว้างแคบขนาดไหนมันเป็น สุธัญญโต โลก ไปหมด คือมันว่างไปหมดถ้าจิต
ไม่ยุ่งเสียอย่างเดียว จิตไปยุ่งต่างหากนะ อันนั้นเป็นอย่างนั้นอันนี้เป็นอย่างนี้ อันนั้นไม่
ดีอันนี้ดีอะไร มีแต่จิตไปหาเรื่อง จิตไม่ออกไปเสียอย่างเดียว โลกเรียกว่าไม่มีในความรู้
สึกเลย นั่นท่านว่า สุธัญญโต โลก อเวกขสุสุข ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ
ฟังซิ สติทุกเมื่อ นั่น พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่า สูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิ ที่ความ
สำคัญว่าเป็นเราเป็นเขาเป็นตัวของตนออกได้แล้วข้ามพ้นพญามัจจุราช ไปเสีย พญา
มัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นั่น

นี่ละธรรมเมื่อมีกำลังแล้ว พระโมฆราชก็ก้าวไปแบบนี้เป็น สุธัญญโต โลก
เหมือนพระพุทธเจ้าประทานโอวาทให้เรียบริ้อย อย่าให้มันเป็น ไปที่ไหนมีแต่โลกมืด
ๆ หัวใจเจ้าของมืดมันก็มีมืดละซี อย่างคนตาบอด กลางวันมันก็มีมืดกลางคืนมันก็มีมืด คน
ตาบอด คนตาบอดมันจะไปสว่างอะไรกลางวีกกลางวันเหมือนโลกตาดีเขาเห็นสว่างนะ
มันมืดไปตลอดคนตาบอด คนใจดำน้ำซุ่นคนใจบอดนี่ก็แบบเดียวกัน ไม่มีบุญมีบาปติด

หัวใจ มีแต่จะทำตามความอยากซึ่งเป็นความชั่วนั้นแหละ เต็มอยู่ในหัวใจ มันก็ทำของมันไป ตายแล้วก็จม ๆ มีตมาชาตินี้แล้วไปชาติหน้าก็มีต ท่านบอกว่า ตโมตมปรายโน เกิดมาในโลกนี้ก็มีตบอดด้วยกิเลสตัณหา แล้วไม่ฟิตเนื้อฟิตตัว ไม่ระมัดระวัง ไม่บำเพ็ญคุณงามความดี แล้วตายไปอีกก็มีตไปอีก

อยู่ในโลกนี้ก็มีต เกิดในโลกนี้ก็มีต อยู่ในโลกนี้ก็มีตด้วยหัวใจมืด ตายไปแล้วหัวใจพามืด แล้วก็ไปตกนรกอเวจี นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ ตโมตมปรายโน ตโมโชติปรายโน ถึงจะมีตบอดในเวลาเบื้องต้นที่เราเกิดมายังไม่รู้ศีลรู้ธรรม เมื่อได้รับการอบรมสั่งสอนจากครูอาจารย์แล้ว ย่อมมีความสว่างไสวยิ้มแย้มแจ่มใสในศีลในธรรมมากขึ้น เจริญตัวยิ่งขึ้น ๆ ผู้นี้จิตใจมีความเจริญรุ่งเรืองไปข้างหน้า ตายแล้วก็รุ่งเรืองไปเลย สว่างไปเลย นั่นเรียกว่า ตโมโชติปรายโน คือ มีตมากก็จริงแต่สว่างไป ไปดี อย่างหนึ่งทั้ง ตโมตมปรายโน ก็มี ตั้งแต่วันเกิดมามีตตลอด ตายไปก็มีตตลอด ที่นี้อีกอันหนึ่ง โชติโชติปรายโน เกิดมาก็เกิดมาด้วยอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภาร ไม่ลืมนื้อลืมตัว สร้างคุณงามความดี เรียกว่าเจริญแล้วตั้งแต่เริ่มแรกเกิด โชติโชติ เจริญรุ่งเรือง ที่นี้สร้างตัวไปอีกจนกระทั่งวันตายก็เจริญไปเรื่อย ๆ เลย เรียกว่า โชติโชติปรายโน รุ่งเรืองทั้งเบื้องต้นและที่ที่สุด

ให้พยายามนะทุกคน ไม่งั้นตายทิ้งเปล่า ๆ จะไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร เราอย่ามานับดินฟ้าอากาศเฉย ๆ มันไม่มีอะไรละนี่ ว่าเฉย ๆ พัดลมอย่างนั้นอย่างนี้ เขารู้ตัวเขาไหมว่าเขาเป็นพัดลม เขาไม่รู้รู้นะ เราเป็นบ้างต่างหาก พัดลมนี้เย็นเกินไป อันนั้นไม่ตีอันนี้ไม่ตี ตัวจิตมันตัวคิกตัวคะนอง หาดืดหาดิ้นแต่เรื่องแต่ราว เอาให้เห็นได้ชัดชิวเวลาชำระมันลงไปแล้ว ตัวไหนไปดีนะ มันไม่มีตัวไหนดีเลย กิเลสพาให้ดินมันขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว อะไรจะมาดีนั นนั่นแหละบรมสุข อยู่กับผู้กิเลสขาดสะบั้นไปแล้ว ไม่มีอะไรดีนั กวนใจ ท่านผู้นี้แลท่านผู้เลิศเลอ ดังพระพุทธเจ้า-สาวกท่าน ท่านฝึกหัดอบรมจิตใจของท่านให้ดี เราอย่าปล่อยเลยตามเลยนะ ตายทิ้งเปล่า ๆ นะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com